

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 27. Quomodo eam visitaverint Sancta Catharina Senensis, ac S.
Teresia à Jesu, quámque fuerint differentes illarum naturæ ac vocationes,
& qualiter viderit in cœlo multos, qui ipsi fuerant in hac ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPVT XXVII.

Quomodo eam visitaverint Sancta Catharina Senensis, ac S. Teresia à JESU, quàmque fuerint differentes illarum naturæ ac vocationes, & qualiter viderit in Cælo multos, qui ipsi fuerant in hac vita familiares.

Similiter visitaverunt Venabilem Marinam alieque Sancta, que fuerunt Fundatrices, vel amplificatrices suarum Religionum.

§. I.

U*Na ems Sancta Catharina Senensis.*

Cùm me aliquando vehementer persequeretur dæmon, inquit, venit ad me solandam Gloriosa sancta Catharina Senensis, vestita habitu suæ Religionis. Habebat manus impositas intra manicas sui habitus, & spineam coronam in capite. Comparebat vultu aliquantum macilentum, & modestissimo, ac præferebat magnam sanctitatem. Alloquuta est me peramanter, dicendo mihi: Quomodo tam citò fuisti afflicta ac turbata? si scires, quid mihi fuerit factum in mundo, videres amplius esse, quàm id, quod tibi modò contingit. Et videor mihi illam audivisse loquentem, quasi auditu corporeo, atque loquebam ipsius fuisse nonnihil tenuem, & valde moderatam, ac suavem. Ingens inde cepi solatium. Sed postquam abivit, eram quasi abrepta, cogitans, qualis fuisset ista visio. Dixitque mihi DEUS: Illa, quam vidisti, fuit sancta Catharina Senensis, quæ venit ad te solandam & animandam; noli timere. quod mihi attulit multò majus solatium, & memor hujus Sanctæ, nec non verborum, quæ mihi dixerat, non affligebat tantopere, quando me dæmon persequeretur.

Aliàs in alia afflictione, me invisit eadè Sancta, adducens secum tres parvas moniales sui habitus, quarum duæ stipabant unum ipsius latus, & tertia alterum, dixitque

mihî: Noli adeò affligi timoribus, quos tibi diabolus immitit; longè pejus me tractabat, dum degerem in mundo. Esto bono animo. Ego illi respondi: Credo ita esse, Gloriosa Sancta. Et non cessabam contemplari illas Virgunculas. Videns autem ipsa, quòd eas aspicerem, dixit mihi: Istæ puellulæ, quas mecùm vides, sunt meæ filia, mei habitus ac Religionis, & obierunt novitiæ, fruunturque cœlesti beatitudine, ac fuerunt in mundo oriundæ ex illustri sanguine. Post hæc atque alia mihi dicta, reliquit me plenam solatio.

In alia afflictione me visitavit tertio hæc Sancta, induta suo habitu candido instar nivis, ex panno quasi cilicino, qui videbatur cœlestis; adeò enim erat elegans, & solatio afficiebat animam, quæ illam contemplantur; ferebat in manibus baculû. Eâ conspectâ, incepti ipsi narrare meas afflictiones, & cruciatus, ut pro me oraret Dominum, qui tunc est loquutus, & dixit Sanctæ: Alloquere illam, & solare, hæc enim est mea voluntas. Subitò Sancta ad me conversa, me est solata, dicendo mihi quædam valde accommodata meæ necessitati.

§. II.

I*nvisit illam etiam sancta Teresia à JESU, cujus consuetudine fuerat usa ante ipsius felicem obitum, & cor probè habuerat perspectum, quòd non fuisset timidum, nec pusillanime, sed magnanimum, & generosum, ad agendum cum proximis, atque in hac rem cum ipsa nonnulla contulit, quæ sic refert: Quodam die mihi spectabilis adfuit Gloriosa Sancta Teresia à JESU, quando jam regnabat cum Christo Domino in cælo: sed ego reluctabar, more meo,*

Kkk 2

expo-

exponendo illi causam, ob quam id facerem. Illa verò instabat objiciens se meo conspectui, utque me deliniret, incepit mihi dicere, quæ mihi conveniebant, & erant grata, inquit: Nonne scis etiam me esse filiam Societatis, & fuisse illi bene addictâ, confessamque Patribus Societatis, ac habuisse in ipsa meum Confessarium, quem modò in Cælo agnosco & veneror. Dum id audirem, attendi, & libenter ipsi accommodavi aures. Interea Sancta prosequendo sermonem dixit: Noveris quoque à me non solum diligi meas Moniales, sed etiam, quotquot optaverunt meæ Religioni nomen dare, sicut tu optavisti. Hoc audito, incepit deponere illum meum metum, & eam intueri, ac alloqui, recensendo ipsi meas miseras ac fragilitates, & quomodo quavis re turbarer, præsertim quando me vellem obstringere aliquo voto, rogans illam, oraret pro me DEUM, ut me redderet humilem, & gratam suis oculis, laudansque ipsius animum & generositatem, quâ vivens in hoc mundo promisit facere, quidquid intelligeret cedere ad majus DEI obsequium. Sancta mihi ad id respondit: Animadvertite, quòd, cum me DEUS condiderit, ut aggrederer, & executioni mandarem tantum opus, quantum opitulante ipsius gratiâ & auxilio sum exequuta, fundando istam Religionem, ideo mihi etiam illum indiderit animum, & generositatem, ut attentarem tam hoc, quàm alia omnia, ac amorem Divinæ suæ Majestatis ferventè & imperterritum ad agendum, quidquid intelligerem ipsi esse gratius, & cedere in majus illius obsequium. Tibi non est datum tam multum, ideòq; non miror magnopere, te, ut mihi dicis, esse imbecillem, ac timidam. Orabo pro te DEUM, ut à me petis. Inter hæc & alia, quæ mihi dixit, est elapsa media circiter hora, & recreavit me ista visitatio, fuitque mihi exemptum per specialem DEI illustrationem omne dubium, ut crederem esse sanctam Matrem Teresiam à JESU, quæ mecum loquebatur. Id ipsum verò mihi fufius declaravit aliàs, dum me visitavit. Quia cum animo revolverem admiranda opera, quæ præsti-

tit, fundando tot monasteria, & considerarem, quàm essent disparia ac vilia, atque inutilia opera mea, incepit metuere, an bene progrederer his inusitatis vijs. Intenta isti cogitationi, vidi sanctam Matrem Teresiam à JESU, quæ veniebat quasi festinans, hilaremque exhibens vultum, & suo more mihi dixit: Dominus sit tecum, Filia mea, quid nunc agis mea Amica, ac Dilecta? & quales sunt his diebus cogitationes tuæ, atque conjecturæ de operibus Domini DEI, ac diversis vijs, quibus Divina Majestas ducit animas, ad majus earum bonum, & gloriam, ac obsequium suum? Noveris, Amica, nos non posse assequi iudicia DEI, & ipsius intentiones, vel intelligere; & cuius esse acquiescendum Divinæ voluntati, atque acceptandum, quod de ipsius anima statuit. Te creavit DEUS, ut consequeretur unum gloriæ suæ & obsequij finem, me verò ob alium; & propterea tibi dedit naturam idoneam ad istud propositum, direxitque tua opera & vias ad hunc finem; mihi verò meam valde discrepantem à tua, dedit aptam pro eo, ad quod volebat meâ operâ uti, & pro fine, quem sibi idcirco præfixerat. Quænam ex his duabus naturis, operibus & vijs, quas nobis DEUS dedit, sit melior & utilior coram Divinis ejus oculis, ipse scit, & novit melius, quàm ulla pura creatura posse suo ratiocinio assequi. Audiens hæc à sancta Matre dici, fui vehementer exhilarata, & respondi illi cum solatio ac reverentia, dicendo: Chara Mater animæ meæ, bene video, & agnosco, quidquid dixisti; verum ad hoc postremum, quod dicis, respondeo, tuâ veniâ, quòd, etiamsi verum sit, à DEO tantummodo, & ipsius Sapientia, penetrari fundum animæ, quidve sit melius; clarissimè tamen percipiaris tua tam præcella & heroica opera, tuasque virtutes & Spiritum Divinum distare plurimum à paupertate, ac vilitatibus & miserijs meorum operum, atque exiguo spiritu meo. Et hoc est certissimum, ut aliud cogitare vel intelligere, magnus esset error, & manifesta ignorantia. Benedicis, Anima mea, bene (dixit sancta Mater) quia loqueris ex sensu tuo. Sed ego tibi nunc

nunc dicam verum de eo, quod scio, & intelligo in Domino. Quæ in me DEUS est operatus, ac spiritus, quem mihi dedit, & gratiæ extraordinariæ, quas mihi præstitit, atq; viæ, quibus me duxit, fuerunt admirabiles, utpote opus ipsius potētis dextræ. Videtur Dominus in suo cœlesti hortō suarū misericordiarum, beneficiorum, ac donorum cœlestium, viarūq; admirabilium, ac proficiarum animabus, decerpisse singulos flores ex singulis plantis, & consecisse ex ijs omnibus suaveolentissimum, magnæque virtutis ac utilitatis fasciculum, & illum posuisse in suo Altari, seu sacra mensa, ad quam illi servitur, & in qua reponuntur pertinentia ad ipsius obsequium. Sic DEUS mecum videtur egisse. Verū ego tanquam miserabilis creatura necessario interdum nescivi perfectè conservare illos pretiosos flores, quos mihi DEUS donavit, ut idcirco decideret aliquod folium ex fasciculo, aliàs verò flos, atque aliquando etiam ramusculus: quia conversatio cum animabus ac proximis, & negotia ac opera externa divini obsequij, secum ferunt hæc pericula. Et nisi DEUS singulariter adesset suo auxilio in ejusmodi conversatione & occupationibus, accidere posset frequentius, ut qui ijs distinetur, ceperet, ac etiam caderet. Ista fuerunt, quæ à me DEUS voluit fieri, & hæc viæ, quibus me duxit. Viæ verò, quibus tu, Anima, à DEO duceris, & ea, quæ te vult agere ad suum honorem, ac res internæ & extraordinariæ, sunt diversæ ab his meis: quia potissimum, quod in te, Anima, DEUS operatur, est purè Spiritus Divinus. Scisne, quomodo id fiat? sicuti, si ex eo fasciculo, quem dixi, mihi fuisse à DEO donatum, & ex omnibus ijs floribus sui viridarij multos decerneret, injectisque ipsis in alembicum suæ bonitatis, potentæ & sapientiæ, per distillationem ex ijsdem eliceret aquam Angelicam, aquam Divinam, fragrantissimam, suavissimam, & pretiosissimam in suo conspectu, atque hanc tibi daret, & gratiosè donaret, ut illam infunderes in phialam ac vas animæ tuæ, tūque illam offerres & poneres in altari ac mensa admirabili, in qua reponuntur, spectantia

ad obsequium DEI. Hæc spiritualis aqua ac Divina, est perquam proficua ac secura, optimèque conservat suam virtutem ac pretium. Non est instar floris, qui quandoque marcescit, vel perdit folium, aut patitur aliquod detrimentum, propter majus periculum, cui subest, nè non conservetur. Hæ sunt viæ tuæ, Anima, & spiritus tuus. Et quia tibi Dominus DEUS dedit atq; communicavit magnum amorem sui, ac proximi, nec non efficacia desideria, quantum est in te, faciendi, & amplectendi omnia opera, concernentia ipsius servitium & bonum animum, quantumcunque magna essent ac difficilia, idè spiritus, ex DEI Bonitate, facit sua hæc opera charitatis & servitij Divini, ac si illa præstaret. Ità se res habet. Age magnas gratias DEO, & confortare, ac solatium habe in DEO, & vale. Auditis his verbis ac dictis hujus sanctæ Matris, vehementer est mirata mea anima, & magno solatio fuit repleta; cūque videret illam, ut putabat, tam citò abeuntem, jamque plurimum recrearetur ipsius præsentia, incepit illi dicere, ac repetere aliquoties: Noli abire, sancta Mater, noli abire, amore DEI, nè me solam relinquis. Sed sancta Mater dicebat amanter & benignè: Non potest aliter fieri, Anima mea, non potest fieri aliter, quàm ut abeam, quia non habeo facultatem à DEO, me diutius detinendi. Vale. Tum statim quidam sancti Angeli cōparuerunt meæ animæ, qui sunt ipsam solati, ac distraxerunt, donec sancta Mater discederet.

Istud responsum Gloriosa sanctæ Teresie fuit sapientissimum, & prudentissimum, quod ad præsens propositum dari potuerit, juxta ea, quæ DEUS dixit Venabili Marine, nimirum, ipsius naturam timidam ac verecundam esse meliorem & securiorem pro vijs extraordinarijs, quibus illam ducebat, & pro admirandis operibus internis, ad quæ ipsam erit elevaturus, operando occultè in proximis per ejus preces, & colloquia privata, ac alia media accommodata ipsius meticulosa nature, quod per alios sanctos & sanctas operabatur manifestè: sicut aqua Angelica, non minus diffundit suum odore,

quàm ipsi flores, licet non sit tam pulchra, quàm illi, ut apparebit in sequenti libro.

§. III.

EX hac visitatione sancte Teresia à JESU, cum qua familiariter egerat in hac vita, colligamus etiam curam, quam DEUS habuit, gratificandi sua Famula, ut veniret ad illam visendam Sancti ex Cælo, qui ipsi hæc fuerant noti, vel ut elevata in spiritu ad Cælum, eosdem ibi videret, & alloqueretur. Quadam vice, inquit, cum paterer graves dolores, visitavit me sacratissima Virgo, adducens secum duas Virgines, unam vestitam instar Monialis S. Dominici, & aliam in vestitu seculari. Et postquam me fuisset solata, aspiciens sanctam Monialem, dixit mihi: Novistine istam? Ego illam aspexi, & non agnovi statim; cogitabam autem, essetne sancta Catharina Senensis? Beatissima Virgo mihi secundò dixit: Aspice ipsam bene. Tunc illam sum intuita attentius, atque agnovi esse sororè meorum Confessariorum, Monialem ex Monasterio, quod habet nomen à Matre DEI, cum qua mihi intercesserat arcta amicitia ab infantia, quia jam tunc valde ferio erat addicta virtuti. Obijt sancte, sicut vixerat, & post mortem venit aliquoties ad me visitandam cum magna jucunditate. Atque hac vice, postquam se manifestavit, quæ esset, me est amplexata, & solata in afflictionibus, quas patiebar, dicens mihi, quòd si ob aliquid posset dolere in cælo, doleret, se non fuisse plus passam in isto exilio. Hoc non dixit, quasi non fuerit multum passa, sed quia voluisset, ut longè amplius passa fuisset, quò magis placeret suo DEO ac Domino. Deinde mihi dixit Beatissima Virgo, intuita alteram Virginem secularem: Noscisne hanc? & cum illam bene considerarem, agnovi esse unam meam consobrinam, quæ sexennis desierat vivere; tum etiam rescivi, fuisse illi acceleratum usum rationis, & promeritam esse multum in morte.

Ad extremum, brevitatè causâ, pro nostro solatio, qui etiamnum vivimus, texam brevem catalogum quarundam personarum

secularium & religiosarum, quas vidit in cælo, quarum nonnullæ venerunt ad illam invisendam. Vidit Severissimam Reginam Margaritam Austriacâ, Conjugem Regis Philippi tertij, magnam Matrem & Protectricem nostræ Societatis, cujus vita adeò pia & exemplaris certam reddit veritatem hujus revelationis; Ducissam de Alba; Dominam Mariam de Toledo, Fundatricem Monasterij Laura, quæ ostendebat, se esse in magna gloria, propter sua præclara facta; Episcopum Vallisoletanum Franciscum Sobrinum, qui ipsius Confessionem sæpe exceperat, & asseruerat veritatem Purissimæ Conceptionis Beatissimæ Virginis; Doctorem Mendez de Duebla, Auditorem in hac Regia Cancelleria, virum eximia pietatis, & summo opere addictum isti famula DEI: eodemque modo vidit alios ex statu seculari, quos præmittito.

Vidit etiam multos insignes viros ex Societate, qui illi fuerunt familiares hic Vallisoleti, ut erant P. Garcia de Alarcon, Visitator hujus Provincia Castellana; P. Christophorus de Ribera, ejusdem Provincia Præpositus; P. Philippus de Acunja; P. Fructus de Lara; Frater Joannes Garcia; P. Alphonsus Ferrerius, qui fuerat Provincialis, & Præpositus hujus Domus Professe; P. Petrus de Leon ipsius Confessarius, & alij, qui illi fuerant à confessionibus, quorum nomina non expressit, forè quòd eorum fuerit oblitus, sicut neque aliorum Patrum sancti Dominici, qui illam similiter erant soliti visitare, & audiverunt confitentem, quòsque conspexit in cælesti gloria; Patrem præterea Sebastianum de Sarmiento ex Societate, qui illi consueverat aperire suas internas afflictiones, quæque ipsa non parum in illis juvit, vidit valde hilarem, dicentem sibi: Bona nova, bona nova, victor, victor. Illa audito hoc dicto timuit, an non incurreret aliquod periculum. Ipse autem ei respondit: Subtilissima filia ducuntur illa hora, sed gratia sint DEO, quòd evaserim victor. Et alia vice ipsum vidit, quòd in manibus gestaret suam palmam, in quadam pompa Beatorum. Rursum cum defunctus fuisset in Domo Professa quidam Frater, dictus Thomas Binos, antequam esset munus Sacramentis, exce-

ptā extremā unctione, eò quòd derepente fuerit dimotus à ratione, postridie finito Sacrificio Missæ solenni, quod pro eo fuerat celebratum, vidit ipsum conscendentem Cælum, cinctum Angelis, & sanctum Patrem Nostrum illi venientem obviam. In ejus ingressu videbatur totum Cælum commoveri præ gaudio, ut hinc pateat verum esse, quod

dicit sacra Scriptura: Justus, si morte præoccupatus fuerit (repentinâ) in refrigerio erit. Omitto multos alios, quos vidit prius in Purgatorio, & agnovit, ac deinde adjutos suis orationibus & suffragijs conspexit ascendentes ad cælum.

✠✠✠✠✠✠
✠✠✠✠✠✠

CAPUT XXVIII.

Quomodo Christus Dominus illi revelaverit purissimam Conceptionem suæ Sanctissimæ Matris.

Reservari pro fine hujus Quarti libri speciales revelationes, quas Venemabilis Marina habuit de Purissima Conceptione DEIPARÆ Virginis, immuni à peccato originali, qualem fuisse suo testimonio comprobaverunt illustrissimi Sancti, ut memoratum est. Inceperunt hæc revelationes in Decembri anni 1616. occasione tunc innovatæ Valli soletæ & in universa Hispania prorsus inusitata devotionis ad celebrandum hujus mysterij Festum, cui illa semper fuit addictissima. Et quia multe sunt de eo revelationes, adferemus solum præcipuas, prætermissis nonnullis, quæ illi semper eveniebant in ejusmodi casibus, vel concernunt alia diversa mysteria.

§. I.

Cum, inquit, biduo vel triduo ingens gaudium perciperem ex devotione, quæ colebatur Intemeratissima Conceptio Beatissimæ Virginis, aliquando manè venit mihi in mentem quædam hujus argumenti cogitatio, seu ratiocinatio, in qua ita hæsi immersa & abrepta, ut quasi nescirem cujusnam illa esset, meâne, an DEI; sed continuo adverti, quòd me Divina Majestas alloqueretur, ac diceret: In quo ex his duobus, quæ proponam, major favor exhiberetur & gratia cuiquam Principi

Filiæ magni Regis? an si hic bene illi volens, eam præter morem vestiret, atque exornaret venustissimè, hoc verò factò, ipsam fineret abire, quocumque illam casus deduceret: atque si, ubi eadem Princeps abiens, lapsa fuisset in aliquo non nihil difficili transitu, seque commaculavisset, tum Pater ejus ex amore, quo ipsam prosequeretur, cernens afflictam ac gementem, illi blandiretur, eamque pacaret, dicendo: Noli affligi, filia mea dilectissima, propter maculam tuæ vestis, ego enim tibi dabo aliam, istâ elegantiosem; juberetque illam subito exui eâ veste maculatâ, & indui aliâ elegantiore & pretiosiore? an verò, si idem Rex hanc suam filiam adeò dilectam, postquam illam vestivisset, & venustè ac admirabiliter exornavisset gemmis, apprehensâ ejus manu, sublatam in sua brachia ferret, ac traduceret per illum difficilem & periculosum locum, nè ibi caderet, seque defæderet? Dic jam, quò ex his duobus tibi à me dictis modis existimas majorem favorem & gratiam à Rege præstandam suæ filiæ? Intellecto ac percepto hoc discursu, respondi: Existimo, mi Domine, absque dubio fore majorem gratiâ, quam Rex præstaret suæ filiæ, si ipsam manu duceret, ferretque in suis brachijs, ditatâ à se & exornatâ gemmis, nè caderet, seque macularet, quàm si lapsam ac defædatam rursus vestiret, ac denuò ornaret. Bene est, dixit Dominus, bene est. Sed subjicit deinde ea mentem meam cogitatio,